

MELBURNAS | II
NEMIEGA NAKTĮ

STEFANIE
LONDON

Vaidmuo
vienai nakčiai

Svajonų
ROMANAI

Knygute.lt

Stefanie London

**VAIDMUO
VIENAI NAKČIAI**

Dviejų knygų serija
„Melburnas nemiega naktį“
Antra knyga

Versta iš Stefanie London,
Hard Deal, 2018

© Stefanie London, 2018

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Asta Adomavičienė, vertimas iš anglų kalbos,
2019

© Ana Gorbatova, dizainas, 2019

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2019

ISBN 978-609-03-0521-8

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2019

1

Imodžena Hargrouv nerimavo – ši savaitė ne iš lengvųjų. Tas pats lyg planuotum ilgą pasi-vaikščiojimą trumpa prieplauka arba ketintum nusukti į kosmosą ir nusiimti apsauginį šal- mą. Jei būtų nepraustaburnė, nepagailėtų ke- lių aštrių žodelių susidariusiai padėčiai apibū- dinti.

Bet, deja, prieš suregzdama kokį keiksmąžo- dį, visada burnoje pajusdavo muilo skonį.

– Kvėpuok, – ramino save sėdėdama prie darbo stalo. – Diena beveik baigėsi.

Dažniausiai ji mėgo savo darbą. Didžiausios Australijoje architektūros ir statybų bendrovės generalinio direktoriaus vykdomosios asisten- tės pareigos turėjo savų pranašumų. Pavyz- džiu, bendras darbas su pačiais talentingiau- siais, protingiausias ir aistringiausias žmo- nėmis. Jau nekalbant apie mažą žydrą dėžutę, kurią kiekvienų metinių proga rasdavo ant darbo stalo.

Bet šiandiena – tikra vyšnia ant nevykusios dienos torto. Iš pradžių apsipylė kapučino ka- va, o tada valė dėmę ir dėl to pavėlavo į va- dovybės posėdį. Šalia šių nesėkmių dar ir di-

džiausias jos priešas įsiveržė į posėdžių salę ir padavė netinkamą aplanką, taip pavaizduodamas ją kaip visiškai neorganizuotą darbuotoją. Imodžena buvo įsitikinusi – jis taip pasielgė tyčia. Tada, lyg ženklas iš dangaus, kad šiandien verčiau būtų likusi lovoje, bosas pareikalavo perdėlioti visą dienotvarkę, kai iki ketvirčio ataskaitos pristatymo finansų komandai miesto rotušėje buvo likusios vos penkios minutės.

Ačiū Dievui, įsikišo Džeisonas. Pagalvojusi apie generalinio direktoriaus sūnų, Imodžena prikando lūpą. Tas vyras ne tik neįtikėtinais karštas, bet ir paveldės milžinišką kompaniją. Gražus ir ambicingas. Tarpusavyje derančios savybės, lyg riešutų sviestas su šokoladu. Yra galimybė, kad ateityje Imodžena dirbs su juo. Glaudžiai. Ilgos valandos ir vėlyvos naktys užsidarius darbo kabinete skambėjo kaip scena iš meilės romanų, kuriuos skaityti taip mėgo jos draugė Leinė.

Šiek tiek meilės tavo gyvenime nepamaišytų. Dar vienas nevykęs pasimatymas ir vėl virsi nekalta mergele.

Oh. Ar ji kalta, kad paskutiniai keli pasimatymai jaudino mažiau nei rytinis dubenėlis su sausais dribsniais ir pienu? Stengėsi būti

linksma ir įdomi. Tokia miela, kad vaikas nusitemptų ją į lovą... Bet arba ji išsirenka netinkamus vyrus, arba visai nemoka būti nei linksma, nei įdomi, nei maloni.

Imodžena perbraukė delnais pilką pieštuko formos sijoną, dengiantį kelius ir derantį prie kaklą puošiančių perlų vėrinio. Draugės nuolat erzindavo dėl vienodų drabužių atspalvių, bet ji geriau žino, kas jai tinka. Be to, labai svarbu atrodyti profesionaliai. Kažkodėl nujautė, kad Džeisonui jos įvaizdis patinka.

- Ko skrajoji padebesiais, Imodžena? Palauk, nesakyk, - su trenksmu į kabinetą įlėkęs Kalebas Albrukas privertė merginą suglausti kojas.
- Vėl svajoji apie mane?

Kitas generalinio direktoriaus sūnus. Tas, kuris sužadina jos moteriškus hormonus šėlti visu garsu, lyg papūgų opera, nors visais kitais atžvilgiais šis vyras buvo vaikščiojanti bėda.

Vieno jo užtektų apdainuoti visam Teilor Svift¹ albumui.

- Vos galiu tvardyti, - sausai, nė nusišypsodama paniekos, atkirto Imodžena. - Turėtum bėgti, kol nepuoliau tau po kojomis. Abiem

¹ Taylor Swift - amerikiečių dainininkė.

išeitų į naudą.

Kalebas kilstelėjo antakį. Buvo gražuolis kaip ir brolis. Tik visiška santūraus, susikaupusio ir tobulai vadovaujančio Džeisono priešingybė. Jaunėlis Albrukas visada greit atsikirsdavo ir nieko nevertino rimtai.

Tas vyras taip stipriai spinduliavo seksualumu, kad turėtų būti atidžiai stebimas ir neprileidžiamas prie kitų. Labai savimi pasitikėjo, o visos biuro moterys, vos jam praėjus pro šalį, alpdavo ir tokiu elgesiu dar labiau augino ir taip gigantišką vyro savimeilę.

– Kas aš toks, kad nusisukčiau nuo moters, kuriai esu reikalingas? Ar turėčiau uždaryti duris, o gal nori žiūrovų? – vyras įsikibo durų rankenos ir laukė Imodženos atsakymo.

Tokiomis dienomis Imodžena imdavo svartyti, ar neturėtų pradėti keiktis. Tobulas metas pavartoti žodį iš V raidės. Labai tiktų kartu su žodžiais tu ir *eik*.

– Ko nori, Kalebai?

Jo veide pasirodė gudri šypsenėlė ir Imodžena turėjo sutramdyti kūnu nuvilnijusį jaudulį. Velnias, kada jos kūnas įsimins, kad į šį vyrą neturėtų reaguoti?

Kalebas Albrukas ne tau. Net jei šiame gy-

venime nebeturėsi nė vieno pasimatymo.

- Minutės jūsų brangaus laiko, ponias Hargrouv, - Kalebas priėjo prie stalo ir pasirėmė delnais į švelnų medinį paviršių.

- Panelė Hargrouv.

- Vieniša ir tuo mėgaujiesi, a? Pasisekė.

Mergina svyravo tarp noro perbraukti pirštais per vešlius banguotus plaukus ir noro trenkti į veidą tušinuku. Kaip visada. Šis vyras buvo jos kriptonitas². Paprastai Imodžena didžiavosi savo elgesiu. Jai pavykdavo išlaikyti šaltą protą, išlikti tvirtai tarp pavojų. Tačiau šalia Kalebo Albruko jos smegenys susipakuodavo daiktus ir nusipirkdavo lėktuvo bilietą į Fidžio salas. Be galimybės grįžti atgal.

- Ar galėtume grįžti prie to, kur man pasakai, ko nori, ir aš galiu eiti namo? - švelniai priminė Imodžena.

- Pavojinga sutikti, kai dar nežinai, ko ketinu paprašyti, - nusijuokė Kalebas. - Gerai jau. Gana spoksoti. Noriu, kad padėtum man surinkti medžiagą, reikalingą pasiruošti reklami-

² Kriptonitas - cheminis elementas. Filmo „Supermenas“ pagrindinio herojaus silpnybė (medžiaga iš jo gimtosios planetos).

nei kampanijai, skirtai penkiasdešimtosioms metinėms paminėti.

- Ar tau šiuo klausimu neturėtų padėti kas nors iš pardavimų skyriaus? - Imodžena kilstelėjo antakius. - Esu tikra, kad bent vienas iš darbuotojų, kuriuos pats pasamdei, turės reikiamų įgūdžių peržiūrėti serveryje esančius aplankus.

- Nagi, nagi. Tik be sarkazmo, panele Hargrouv, - paerzino Kalebas. - Man reikia originalių, o ne kopijų.

Imodžena mintyse sudejavo. Nusimato kelionė į archyvą pastato rūsyje. Generalinis direktorius paranojiškai saugojo viską, kas jame buvo, ir raktus nuo patalpos turėjo toli gražu ne kiekvienas. Tai buvo kažkaip susiję su gaisru, dar prieš Imodženai čia įsidarbinant, per kurį sudegė daugybė dokumentų. Žinoma, rūkyti biure buvo uždrausta, visur veikė gaisro signalizacijos ir vandens purkštukai. Ak, ir, žinoma, technologinė pažanga dabar leido turėti visų dokumentų elektronines kopijas. Buvo tik trys archyvo raktai. Vieną turėjo generalinis direktorius, kitą Džeisonas ir trečią ji.

Kalebas nenusipelnė.

- Ar turiu tai padaryti dabar? - nepakeldama

akių nuo elektroninio pašto paklausė Imodžena. Penktadienio popietėms ji turėjo taisyklę niekada nepalikti darbo vietos, jei yra likusi bent viena užduotis. Tačiau šiandien kaip niekad norėjo ištrūkti namo.

Galvoje šmėkštelėjo vaizdas – ant miegamojo durų kabanti kaukė. Jos laukė baltos plunksnos, kristalai ir spindinti ilga rožinė grandinėle.

– Užtruksi vos penkias minutes, – modamas sekti paskui tarė Kalebas. – Jei tai suteiks tau bent kiek motyvacijos, visko reikia Džeisonui. Kiek žinau, tu įtikinai jį pristatyti vadovams ataskaitą, taigi pats jis negali susirasti reikalingų failų.

– Puiku, bet paskubėkime, – Imodžena atsидuso ir atsistūmė su kėde nuo stalo. – Turiu būti kitur.

– Karštas pasimatymas?

Kažin. Po kelių paskutinių pasimatymų, pasibaigusių žodžiais *atrodai miela, tačiau tarp mūsų nėra kibirkštis*, Imodžena iš viso abejojo, ar verta vargintis. Moteris, kai jau nebeįstveria atstūmimų, tampa paranojiška ir ima manyti, kad jai išaugo trečia galva, kurią mato tik kiti asmenys. Nors kartą ji norėtų, kad vy-

ras jos trokštų ir ja pasirūpintų. Nors kartą ji norėtų tapti kažkieno geismo objektu. Ar per daug prašo?

Ne, šiąnakt jos tikrai nelaukia karštas pasi-
matymas. Bet Kalebui ji nepasakos savo nevy-
kusio intymaus gyvenimo peripetijų. Neabejo-
tinai jis tik pasikrizontų jai į akis. Nes, kad ir
kiek juokaudavo, erzindavo ar flirtuodavo, nie-
kada nepakvietė jos susitikti iš tikrųjų. Nieka-
da nežengė jokio žingsnio.

*Kodėl tau tai rūpi? Juk net nenori, kad jis ta-
ve pakviestų?*

Žinoma. Bet Imodženai nusibodo būti nuolat
ignoruojamai. Deja, tai jai pasitaikydavo gana
dažnai. Šiaip ar taip, dabar ji nusiteikusi nu-
stumti savo apgailėtinus intymius reikalus į
šoną ir pasirūpinti kitu žmogumi. Po trumpų
dešimties savaitių jos sesuo Penė ištekės už
Danieliaus, Dučtauno grafo.

Jau blogai, kad jos būsimo svainio tradicijų
besilaikanti šeima jiems susižadėjus užkūrė
tikrą pragarą. Penė ne kartą atlėkė pas Imo-
dženą apsipylusi ašaromis, nes jausdavosi be-
verte. Tačiau dabar Imodžena įtaria, kad suža-
dėtinis jos seseriai yra neištikimas. Užtiko jį
bare flirtuojantį su šviesiaplauke, kol Penė
galvojo, kad jis darbo reikalais išvykęs iš Si-

dnėjaus.

Sukurpė planą sučiupti vyrą darant nusikaltimą. Aišku, jam to nežinant.

* * **

Kalebas stengėsi nesišypsoti, kol jo tėvo asistentė stipriai suspaudusi rožines lūpas ėjo šalia. Ji visada atrodė lyg ką tik prarijusi citriną. Logiškai mąstant, tokia išvaizda neturėtų jo jaudinti, tačiau kažkas perdėtai oficialiame Imodženos elgesyje kaitino ir kėlė nerimą. Skatino kaskart ją pamačius patirti erekciją. Gal dėl to, kad Kalebas įtarė, jog po nuobodžiais drabužiais ir vienišu perlų vėriniu slypi aistringa siela.

Kalebas visada mokėjo perprasti žmones, net jei jie iš visų jėgų slapukavo, kas yra iš tikrųjų. Imodženos noras slėptis po drabužiais, tinkamesniais laidotuvių organizatorei, tik žadino dar didesnę smalsumą.

- Ar nenorėtum žinoti? - paklausė Imodžena.
- Galėčiau būti tavo gelbėtoju. Parašyk man, jei pasirodys, kad jis per visą pėdą žemesnis, nei nurodyta jo „Tinderio“³ profilyje, - belau-

³ „Tinder“ - populiariausia pasaulyje telefono programėlė, skirta pažintims su naujais žmonėmis.

kiant lifto Kalebas stuktelėjo alkūne Imodžėnai. – Arba jei bus plepys. Žinau, kaip tokių nemėgsti.

– O kas gali mėgti plepius? – mergina suraukė nosį. – Kai su kažkuo kalbuosi, nebūtinai turiu žinoti, ką jis valgė pietums. Kita vertus, reikia viską patirti.

Lifto durys prasivėrė. Sausakimša lyg sardinių indelyje. Visi paklusnūs jo tėvo pakalikai darbą baigdavo tiksliai penkios trisdešimt. Būtent tada, kai Džeraldas Albrukas išeidavo iš biuro. Akivaizdu, kad vyko kažkokie neramumai derantis dėl naujojo pastato Kolinso gatvėje. Tėvo įsikišimas nežadėjo nieko gero.

Nors Kalebui visa tai buvo nė motais. Jis nepajudins nė piršto daugiau, nei reikia, dėl savo pardavimų vadovo pozicijos šioje įmonėje. Džeisonas buvo paskirtas vykdomuoju direktoriumi. Vadinasi, viskas ir atiteks jam. Džeisonas buvo princas Viljamas, o Kalebas raudonplaukis vaikas, kuris į sostą atsisės tik tuomet, jei visi kiti išmirs.

– Kuris iš mūsų dabar svajoja? – liftui sustojus kitame aukšte, tarė Imodžėna. Įsispraudė dar du žmonės.

– Svarstau, kaip atgauti asmeninę erdvę, –

šmaikščiai atsakė Kalebas.

Merginos lūpų kampučiai pakilo. Liftas ir vėl stabtelėjo. Imodžena pažvelgė į prakaituotą vyrą, stovintį kitapus durų. Kaip apmaudu, kad jos nosis buvo kaip tik jo pažasties aukštyje. Palenkė galvą Kalebo link ir atsiduso, šliedamasi vis arčiau.

- Geras pasirinkimas, - sukuždėjo šis.

- Tu niekada nebūsi geras pasirinkimas, - sumurmėjo ji, užversdama akis. - Tik mažesnis blogis iš dviejų.

Oi. Imodžena kaip ir visi kiti nesivargindavo slėpti, kad mato jį tik kaip šeimos vardo išnaudotoją, nieko taip ir nepasiekiantį savo jėgomis. Bet geroji viso to pusė, kad Kalebas galėjo elgtis kaip tik norintis, kitaip nei parodai išstatytas jo broliukas.

- Man patinka, kai vaidini neprieinamą.

- Žinau, kad visos kitos šioje įmonėje dirbančios moterys kažkodėl mano, jog esi Dievo siūsta dovana jų *čiačioms*, bet manęs gražus veidelis neapmulkins, - Imodžena sukryžiuavo rankas ant krūtinės.

Kalebas prisiglaudė arčiau Imodženos, nes keli žmonės bandė išsigauti iš lifto....